

Arrest

nr. 267 605 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, en X, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 september 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 augustus 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juli 2021 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, vermeld in punt 1.1., onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.07.2021 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 23.07.2021 een kopie van zijn bijlage 13 quinquies voor teneinde zijn identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding "Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, alsook van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

"1. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (...)"

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de

wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag".

Artikel 9ter; § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat: "de gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; (...)"

De vraag stelt zich derhalve of de gemachtigde, rekening houdende met bovenvermelde bepalingen, op rechtmatige wijze kon besluiten dat de verzoekende partij hun identiteit niet op een correcte wijze zou hebben aangetoond.

Ter beoordeling van deze vraag wijst de verzoekende partij tevens op het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgrond (artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet) inroept.

Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert de verzoekende partij zich hierop op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidstoezicht.

3. Door de verzoekende partij werd bij hun aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet een kopie gevoegd van de (identiteits)documenten waarover zij beschikken. De verzoekende partij voegde een kopie toe van hun "bijlage 13quinquies", waaruit hun identiteit blijkt zoals vereist door artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet (zie stuk 1 bij de aanvraag).

Onder de hoofding "bewijs van identiteit" werd in de aanvraag het volgende genoteerd:

De verzoekende partij, een minderjarig kind, is niet in het bezit van een identiteitsdocument.

De verzoekende partij wijst erop dat zij als minderjarige afhankelijk is van zijn ouders. Haar ouders zijn naar Albanië toegekomen op 10 september 2019 zonder dat zij in het bezit zijn van enig identiteitsdocument, zoals aangehaald in hun verzoek tot internationale bescherming van 13 augustus 2019. De ouders van verzoekster verblijven tevens in België. Verzoekster kan als minderjarige niet

verantwoordelijk worden gesteld voor de gedragingen van zijn ouders, noch kan hij als minderjarige worden verplicht identiteitsdocumenten te bekomen. Zij is hierom in de onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te brengen en beroept zich op een vrijstelling hiervan.

De verzoekende partij wijst erop dat hun identiteit niet in vraag werd gesteld. Zij verwijzen naar de elementen die hiertoe zijn opgenomen in het administratief dossier, onder meer inzake de behandeling van hun verzoek tot internationale bescherming. Zij brengen onder stuk 1 tevens een bijlage 13quinquies, waarmee de verzoekende partij zijn identiteit aantoont.

Op 26 augustus 2021 wordt de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet evenwel afgewezen als onontvankelijk (stuk 1).

Als rechtsgrondslag wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet, waarbij volgende motivering door de verwerende partij tot uiting wordt gebracht:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 23.07.2021 een kopie van zijn bijlage 13 quinquies voor teneinde zijn identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding "Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

De determinerende reden om het verzoek tot machtiging van verblijf onontvankelijk te verklaren is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, dat de voorgebrachte documenten de vermelding dragen "Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Een verdere toetsing wordt niet uitgevoerd. Hierom zou, volgens de gemachtigde, niet voldaan zijn aan de vereisten van artikel 9ter, §2, Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is het, gelet op de wettelijke bepalingen, niet eens met dit oordeel.

4. Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt de identiteit moet worden aangetoond door middel van een "bewijselement" (hetgeen dus niet beperkt is tot een identiteitskaart of paspoort) dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Wat dient omschreven te worden als een voldoende "bewijselement", in de zin van artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, blijkt uit de vier voorwaarden die worden opgesomd in deze wettelijke bepaling.

Artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet voorziet niet in de omschrijving van het begrip "bewijselement", waardoor de verzoekende partij in de regel vrij is om hiertoe de elementen aan te halen die hij verkiest.

De verzoekende partij kan derhalve zelf bepalen welke documenten zij aanhaalt als "bewijselement" " in de zin van artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan aldus een "bijlage 13quinquies" aanhalen als dergelijk bewijselement, zoals dit het geval is in de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 23 juli 2021.

Het komt vervolgens aan de gemachtigde van de Staatssecretaris toe om te beoordelen of de ingeroepen bewijselementen voldoen aan de vier wettelijke voorwaarden om te worden beschouwd als voldoende bewijs van hun identiteit op basis van artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat

toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vermelde criteria in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet vormen het beoordelingskader. De gemachtigde dient rekening te houden met deze wettelijke voorwaarden. Andere voorwaarden mogen niet worden opgelegd. In het tegengestelde geval, worden bijkomende voorwaarden aan de wet toegevoegd.

Artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag slechts onontvankelijk kan verklaren "indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

5. In casu blijkt geen toetsing te zijn gebeurd aan de hand van de wettelijke criteria van artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, waardoor de aanvraag ten onrechte onontvankelijk werd verklaard met toepassing van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet.

De determinerende reden om het verzoek tot machtiging van verblijf onontvankelijk te verklaren is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, dat de voorgebrachte documenten de vermelding dragen "Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs".

Dat het aangehaalde bewijselement vrij moet zijn van de vermelding "Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs", vormt geen wettelijk criterium.

Dit is geen voorwaarde zoals voorzien in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Geen enkele van de voorwaarden van artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet heeft hierop betrekking. Meer nog, deze voorwaarden werden zelfs niet afgetoetst door de verwerende partij in de bestreden beslissing. Nergens worden de wettelijke voorwaarden zelfs maar vermeld.

Artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag daarentegen slechts onontvankelijk kan verklaren "indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; (...)"

Een toetsing naar de criteria van artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet werd niet uitgevoerd, waardoor niet op rechtmatige (wettige) wijze kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij zijn identiteit niet zou aantonen.

Een schending dringt zich hierom op van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet.

7. Ten overvloede, merkt de verzoekende partij nog op als volgt.

Uit de bijlage 13quinquies - een document uitgereikt door verweerder (een daartoe bevoegde overheid) - kan worden opgemaakt wat de naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit van de verzoekende partij uitmaakt. De vermelde gegevens stemmen bovendien overeen met de vermeldingen in het administratief dossier, waaruit blijkt dat hun identiteit niet ter discussie staat. Op de bijlage 13quinquies is bovendien een foto aangebracht, waaruit een fysieke band blijkt tussen de titularis en de verzoekende partij.

Het oordeel van de verwerende partij is hierom in strijd met artikel 9ter Vreemdelingenwet en getuigt van een onzorgvuldige en kennelijk onredelijke beoordeling.

Het is daarom onzorgvuldig, minstens kennelijk onredelijk, dat de gemachtigde oordeelt dat niet voldaan zou zijn aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waardoor de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met vastgelegd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 1/1 (...)

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° (...);

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

3° (...);

4° (...);

5° (...);

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)

§ 8 (...)"

3.3. Uit de lezing van voormeld artikel blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de verschillende voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het tweede lid van artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet stelt dat het ook mogelijk is dat verschillende bewijselementen worden voorgelegd die, samen genomen, de constitutieve elementen van identiteit bevatten. In dit laatste geval dient elk bewijselement minstens te voldoen aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4° van deze wetsbepaling. De verplichting om de identiteit aan te tonen vervalt voor de vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indiende dat nog niet definitief is afgewezen of in het kader waarvan sprake is van een toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State. Aan de "*documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde*" dient te zijn voldaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

3.4. Het wordt niet betwist dat de verzoekende partijen *in casu* niet vrijgesteld zijn van het leveren van het bewijs van hun identiteit overeenkomstig artikel 9ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet. De vraag rijst aldus of de gemachtigde op correcte gronden heeft geoordeeld dat de door de verzoekende partijen voorgelegde stukken, niet als bewijs van identiteit, zoals bedoeld in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet, kunnen worden beschouwd.

3.5. De verzoekende partijen legden bij hun aanvraag, als bewijs van hun identiteit, bijlages 13quinquies voor.

3.6. De verzoekende partijen stellen zich de vraag of de gemachtigde, rekening houdende met de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op rechtmatige wijze kon besluiten dat zij hun identiteit niet op een correcte wijze hebben aangetoond, dat de verwerende partij enkel artikel 9ter, §3, 2° als rechtsgrond inroept en zij gedurende de procedure geen andere rechtsgronden kan invoeren, dat zij bij hun aanvraag een kopie voegden van de (identiteits-)documenten waarover zij beschikken, dat zij een kopie van hun "*bijlage 13quinquies*" voegden waaruit hun identiteit blijkt zoals vereist door artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zij vervolgen dat de determinerende reden om de aanvraag onontvankelijk te verklaren is dat de voorgebrachte documenten de vermelding dragen "*Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs*", dat een verdere toetsing niet wordt uitgevoerd, dat hierom volgens de gemachtigde niet voldaan zou zijn aan artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad stelt vooreerst vast de verzoekende partijen kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat zij bij hun aanvraag een kopie voegden van hun "*bijlage 13quinquies*". Uit de aanvraag blijkt ook dat zij deze documenten voegden als bewijs van hun identiteit. Daarnaast blijkt dat de verzoekende partijen niet betwisten, zoals de gemachtigde aangeeft, dat de bijlage 13quinquies vermeldt: "*Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs*".

Het wordt niet betwist dat de voorgelegde bijlage 13quinquies geen "*identiteitsdocument*" is, zoals een identiteitskaart of een paspoort, maar de verzoekende partijen zijn het niet eens met de stelling van verwerende partij dat dit document niet kan aanvaard worden als een "*bewijs van identiteit*".

De verzoekende partijen wijzen erop dat de identiteit ook kan worden aangetoond door een "*bewijselement*" dat voldoet aan de vier criteria, vastgelegd in artikel 9ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat voormelde bepaling niet voorziet in een omschrijving van het begrip "*bewijselement*" zodat zij in de regel vrij zijn om hiertoe de elementen aan te halen die zij verkiezen. Daarnaast betogen zij dat zij aldus een bijlage 13quinquies kunnen aanhalen als dergelijk bewijselement en het de verwerende partij toekomt te beoordelen of de ingeroepen bewijselementen voldoen aan de vier wettelijke voorwaarden om te worden beschouwd als voldoende bewijs van identiteit, dat andere voorwaarden niet mogen worden toegevoegd, dat *in casu* geen toetsing is gebeurd aan de wettelijke criteria van artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet, dat deze zelfs niet worden vermeld in de bestreden beslissing en dat het aangehaalde bewijselement vrij moet zijn van de vermelding "*Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs*" geen wettelijk criterium vormt, dat dit geen voorwaarde is die voorzien is in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen kunnen in dit betoog niet worden bijgetreden.

Er moet immers sprake zijn van een “bewijselement”. Op de bijlages 13*quinquies* wordt duidelijk vermeld: “*Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs*”, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing.

Betreffende de stelling van de verzoekende partijen dat artikel 9*ter*, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een omschrijving van het begrip “bewijselement” zodat zij in de regel vrij zijn om hiertoe de elementen aan te halen die zij verkiezen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit niet betekent dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoende bewijsmiddel moet worden beschouwd in de feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien uit de bijlages 13*quinquies* blijkt dat dit document geen bewijswaarde heeft voor wat betreft de verklaarde nationaliteit en identiteit van de verzoekende partijen, kon de verwerende partij terecht volstaan met de vaststelling dat “*dit document niet aanvaard [kan] worden als een bewijs van identiteit*”. De verwerende partij was er dus niet toegehouden om deze bijlages 13*quinquies* verder *in concreto* te toetsen aan de vier wettelijke criteria in artikel 9*ter*, §2 van de Vreemdelingenwet en aldus ook niet deze criteria te vermelden in de bestreden beslissing. Immers vereist artikel 9*ter*, §2 van de Vreemdelingenwet ook dat het gaat om een “bewijselement” en bepalen de bijlages 13*quinquies* zelf aldus dat een dergelijke beslissing geen “*identiteitsbewijs*” is. Gelet op het voorgaande kunnen de verzoekende partijen evenmin gevolgd worden waar zij voorhouden dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet door te vereisen dat de aangehaalde elementen als bewijs van identiteit vrij moeten zijn van de vermelding: “*Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs*”.

3.8. Bovendien halen de verzoekende partijen dan wel aan dat geen toetsing zou zijn gebeurd aan de criteria, vastgelegd in artikel 9*ter*, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, doch stellen zij niet, nog minder tonen zij aan, dat de voorgelegde bijlages 13*quinquies* – wat de enige als bewijs van identiteit voorgelegde stukken betreffen waardoor artikel 9*ter*, §2, tweede lid van de voormelde wet niet van toepassing is – voldoen aan alle criteria. Er wordt benadrukt dat de verschillende voorwaarden waaraan het bewijselement ter staving van de identiteit moet voldoen, cumulatieve voorwaarden zijn. Dit blijkt reeds duidelijk uit de bewoordingen van de betreffende wetsbepaling: “*Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden: [...]*”. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen betogen dat de bijlages 13*quinquies* uitgereikt werden door de bevoegde overheid en hieruit kan opgemaakt worden wat de naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit is, dat deze gegevens ook overeenstemmen met de vermeldingen in het administratief dossier waaruit blijkt dat de identiteit niet ter discussie staat en dat op de bijlages 13*quinquies* bovendien een foto is aangebracht waaruit een fysieke band blijkt tussen de titularis ervan en de verzoekende partijen, en dus een uiteenzetting geven waarom zij menen dat de door hen voorgelegde bijlages 13*quinquies* een bewijselement is dat voldoet aan de voorwaarden, opgesomd in artikel 9*ter*, §2, eerste lid, 1° tot en met 3° van de Vreemdelingenwet, doch zich in stilzwijgen hullen betreffende voorwaarde 4° van voormelde bepaling. Zij tonen dan ook het belang niet aan bij hun grief.

3.9. Door louter in hun verzoekschrift nog de uiteenzetting te herhalen die zij in hun aanvraag hebben aangehaald onder het hoofdstuk “*bewijs van identiteit*”, tonen de verzoekende partijen tot slot niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Het is dan ook volledig ten overvloede dat de Raad erop wijst dat artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet niet in een vrijstelling van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor vreemdelingen voorziet die in de onmogelijkheid zouden verkeren om een identiteitsdocument te bekommen. Artikel 9*ter*, §2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet voorzien immers enkel in een vrijstelling van het - op straffe van onontvankelijkheid - verplicht voorleggen van identiteitsbewijs in de zin van artikel 9*ter*, §2, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet indien de vreemdeling in zijn aanvraag aantoonde dat hij een asielaanvraag heeft ingediend die nog niet definitief werd afgewezen of waartegen een toelaatbaar cassatieberoep werd ingediend waarover de Raad van State zich nog niet heeft uitgesproken. Dit blijkt *in casu*, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, niet. Een andere vrijstellingsgrond kan niet blijken uit de duidelijke bepalingen van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

3.10. Met hun betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat, rekening houdende met de bepalingen van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij op onrechtmatige wijze heeft besloten dat zij hun identiteit niet op een correcte wijze hebben aangetoond. Zij maken niet aannemelijk

dat de verwerende partij op onzorgvuldige, minstens kennelijk onredelijke wijze, heeft geoordeeld dat niet voldaan zou zijn aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waardoor de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard.

3.11. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER